

Robin Cook

DNA

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

Proloog

ZONDAG 28 FEBRUARI 2010

2.06 UUR, KYOTO, JAPAN

Het gebeurde in een oogwenk. Het ene moment verliep alles prima, in aanmerking genomen dat Benjamin Corey bezig was in te breken bij een buitenlands biologisch laboratorium; het volgende moment stevenden ze af op een regelrechte ramp, en was Ben Corey niet langer redelijk ontspannen maar doodsbenauwd. Binnen een paar seconden nadat de plafondverlichting was aangefloept, zodat de hele verdieping in fel, fluorescerend licht baadde, brak het koude zweet hem uit op zijn voorhoofd, begon zijn hart te bonken en werden, gek genoeg, zijn vingertoppen gevoelloos, een vechten-of-vluchtensymptoom dat hij nog niet eerder had ervaren. Wat verondersteld werd een makkie te worden, zoals zijn Japanse contactpersoon met de yakuza de avond tevoren in Tokyo had beweerd, dreigde een totaal andere wending te nemen. Een oudere, geüniformeerde bewaker kwam aanlopen door het middenpad van het laboratorium. Hij hield met zijn rechterhand een zaklantaarn naast zijn hoofd. Terwijl hij dichterbij kwam draaide hij zijn hoofd en de lichtbundel van de zaklantaarn heen en weer tussen de rijen laboratoriumtafels. Hij hield een mobiele telefoon tegen zijn linker oor en sprak op zachte, afgebeten toon, kennelijk om de centrale van de beveiligingsdienst van de universiteit van Kyoto op de hoogte te houden van zijn bevindingen terwijl hij probeerde te achterhalen waarom er plotseling een klein lichtje aan was gegaan in een kantoor op de derde verdieping van een verder geheel donker en naar verwachting leeg gebouw. Bij elke stap was een onheilspellend gerinkel te horen van een grote sleutelbos die aan zijn riem hing.

Dit was Ben Coreys eerste inbraakpoging en hij bezwoer zichzelf dat het tevens zijn laatste was. Hij hoorde hier helemaal niet te zijn als M.D./Ph.D., afgestudeerd aan de Harvard Business School, en een van

de oprichters van een veelbelovende onderneming: iPS USA LLC. Hij had het bedrijf opgericht in de hoop een leidende rol te kunnen spelen bij de commercialisatie van humane geïnduceerde pluripotente stamcellen, of iPS, en daardoor zelf multimiljardair te worden.

De reden waarom Ben daar op dat moment was zat onder zijn arm; een paar aantekenboeken van een voormalig onderzoeker van de universiteit van Kyoto, Satoshi Machita. In de boeken stond het bewijs dat Satoshi Machita als eerste iPS-cellen had gemaakt. Ben had de boeken gevonden in het kantoorje dat hij net had verlaten. Satoshi had Ben precies verteld waar de boeken lagen en in feite Ben gemachtigd ze op te halen, wat Ben had uitgelegd als reden om mee te doen aan de inbraak. Maar er waren ook nog andere factoren: al een paar jaar worstelde Ben met een midlifecrisis waardoor hij zich nog steeds niet gedroeg op een manier die bij zijn leeftijd paste. Hij was gescheiden van zijn vrouw, met wie hij drie, inmiddels volwassen kinderen had, had zijn baan opgezegd bij een groot, zeer succesvol biotech bedrijf, en hij was getrouwd met zijn voormalige secretaresse, Stephanie Barker, en al heel snel vader geworden van een zoontje. Hij was veertig pond afgevallen en deed mee aan triatlons en freestyle skiën. En hij had de riskante gok met iPS USA genomen in een tijd dat het op zijn zachtst gezegd moeilijk was om aan kapitaal te komen. Daarom waren er van zijn kant dan ook aanzienlijke compromissen nodig geweest, vooral met betrekking tot de bron van het geld.

Vanwege deze significante veranderingen in zijn leven beschouwde Ben zichzelf als een ‘doener’ in plaats van een ‘toeschouwer’. Toen hij Satoshi Machita had ontmoet en het verhaal van de onderzoeker had gehoord, had hij de kans om er iets mee te doen met beide handen aangegrepen. Hij zag Satoshi’s labboeken als potentiële manna uit de hemel. Zelfs als het verhaal van Satoshi, dat hij de eerste mens was die iPS-cellen had gemaakt uit zijn eigen fibroblasten, maar half waar was, dan nog had Ben er alle vertrouwen in dat de inhoud van de boeken de wereld van de biologische patenten op zijn grondvesten zou laten schudden, omdat ze de basis leverden voor iPS USA’s intellectuele eigendom.

Vanaf dat moment had Ben zich er maandenlang persoonlijk voor ingezet om ze op te halen. Hij was niet van plan geweest zelf mee te doen aan de inbraak bij de universiteit van Kyoto, tot de yakuza-bendeleider die hij had ontmoet in Tokyo, tijdens een bijeenkomst die was

geregeld door een vergelijkbare maffiabaas uit New York die Bens startkapitaal had geleverd, hem ervan had overtuigd dat het heel gemakkelijk zou worden. 'Ik betwijfel zelfs of de deur naar het laboratorium op slot is,' had de chic geklede man in zijn Brioni-kostuum gezegd toen ze elkaar spraken aan de bar van het Peninsula in Tokyo. 'Om twee uur 's nachts zijn er misschien zelfs wel een paar studenten aan het werk. Negeer ze, pak datgene wat van je werknemer is, en loop ermee weg. Volgens mijn bronnen zal er geen enkel probleem zijn. Een van onze beste mensen gaat met je mee. Hij zal je afhalen bij je hotel in Kyoto. Je hoeft zelf niet eens bij het lab naar binnen te gaan als je dat niet wilt. Vertel alleen maar wat hij voor je moet halen en waar je denkt dat hij het kan vinden.'

Op dat moment had de nieuwe 'doener' Ben bedacht dat het de ideale rechtvaardiging was om zelf deel te nemen aan de laatste stap van het maandenlange proces. De boeken waren zo belangrijk dat hij er voor honderd procent zeker van wilde zijn dat de juiste labboeken werden meegenomen. En daar kwam nog bij dat de rechtmatige eigenaar toestemming had gegeven om ze op te halen, zodat er volgens Ben geen sprake was van diefstal. Hij was eigenlijk een soort hedendaagse Robin Hood.

'We moeten als de donder maken dat we hier wegkomen,' piepte hij paniekerig tegen zijn medeplichtige, de zogenaamde 'echte' professional, Kaniji Goto. De twee mannen zaten achter een van de tafels gehurkt. Behalve de rinkelende sleutels konden ze de sandalen van de geüniformeerde bewaker over de tegelvloer van het lab horen schuifelen.

Zichtbaar geïrriteerd gebaarde Kaniji dat Ben zijn mond moest houden. Ben had geen moeite met het bevel, maar waar hij wel moeite mee had was dat Kaniji ergens uit zijn kleding een dolk had opgediept. Het plotselinge licht weerkaatste fel op het roestvrijstalen lemmet van het mes. Het was Ben duidelijk dat Kaniji aanstuurde op een gewelddadige confrontatie in plaats van hen razendsnel het gebouw uit te krijgen.

Terwijl de seconden voorbij tikten en de bewaker steeds dichterbij kwam, verweet Ben zichzelf dat hij de hele zaak niet had afgeblazen toen de kennelijk professionele Kaniji een uur geleden was verschenen om hem op te pikken bij zijn *ryokan*, een traditioneel Japans hotel. Tot Bens afschuw was Kaniji volledig in het zwart gekleed, alsof hij op weg was naar een maskeradefeest. Over een zwarte coltrui en een losse,

pyjama-achtige broek droeg hij een zwarte karatejas met een zwarte band. Aan zijn voeten had hij zwarte sportschoenen, en in zijn hand een zwarte bivakmuts. En om alles nog erger te maken sprak hij maar weinig Engels, waardoor het moeilijk was om met hem te praten.

Maar de combinatie van een slechte communicatie, de vreemde omgeving, en de opwinding dat hij de labboeken in handen zou krijgen, had Bens bereidheid om de actie door te laten gaan alleen maar groter gemaakt, ondanks de rinkelende alarmbellen in zijn hoofd. Maar nu, terwijl Kaniji met het mes in zijn hand naar voren kroop, vloog de angst Ben naar de keel. In de hoop de confrontatie tussen Kaniji en de bewaker te voorkomen, schuifelde hij snel op zijn hurken naar voren. Wanhopig greep hij de band om Kaniji's middel en rukte hem achteruit.

Kaniji verloor zijn evenwicht en viel op zijn achterste, maar hij was in een flits weer overeind, terwijl hij tegelijkertijd een draai maakte als een professionele oosterse vechtsporter. Ondanks zijn verwarring omdat hij onverwacht door zijn medeplichtige uit balans was getrokken, slaagde hij erin zijn reflexieve aanval te stoppen. In plaats daarvan bleef hij in een agressieve verdedigingshouding voor Ben staan. De punt van het mes was een paar centimeter voor Bens neus tot stilstand gekomen.

Ben bevroor en probeerde wanhopig Kaniji's gedachten te lezen want hij was bang dat de minste beweging van zijn kant de aanval zou ontketenen die Kaniji met moeite wist in te houden. Het was niet gemakkelijk. De bivakmuts die Kaniji had opgezet voordat ze het laboratorium ingegaan waren, bedekte zijn gezicht volledig, waardoor het onmogelijk was zijn gezichtsuitdrukking te zien. Zelfs de spleten voor de ogen waren uitdrukkingloze zwarte gaten. Een seconde later werden Ben en Kaniji allebei verblind door de zaklantaarn van de bewaker.

Kaniji reageerde puur reflexmatig. Hij draaide zich weg van Ben, slaakte een kreet en stortte zich op de geschokte bewaker, terwijl hij het mes als een dolk boven zijn hoofd hief. Ben sprong ook naar voren en greep opnieuw Kaniji's band. Maar in plaats dat hij de voorwaartse beweging van Kaniji tot staan bracht, werd Ben zelf naar voren gerukt. Op het moment dat Kaniji in volle vaart tegen de bewaker botste, sloeg Ben tegen Kaniji's rug, en met zijn drieën belandden ze op de vloer als een soort wriemelende sandwich, met de bewaker onder- en Ben bovenop.

Op het moment dat hun lichamen tegen elkaar botsten, had Kaniji het mes razendsnel naar beneden gebracht en de punt in de gleuf tussen het sleutelbeen van de bewaker en de bovenrand van zijn schouder gedrukt. Toen ze tegen de vloer sloegen drong het mes verder naar binnen, zodat de halsslagader van de man werd doorboord.

Naast het geluid van de lucht die aan de longen van Kaniji en van de bewaker ontsnapte toen ze de vloer raakten, hoorde Ben met tussenpozen spuitende vloeistof. Het duurde in alle verwarring even voor hij beseftte dat het bloed was. Toen Ben wegkroop zag hij dat het bloed in steeds zwakkere stralen naar buiten spoot terwijl het hart van de bewaker het laatste beetje van zijn in totaal vijf liter bloed wegpompte.

Hoewel Kaniji onder het bloed zat, was Ben alleen maar geraakt door een paar grote druppels die over zijn voorhoofd liepen toen hij opstond. Hij veegde ze koortsachtig weg met de rug van zijn vrije hand en schudde die toen automatisch.

Een seconde staarde Ben naar de twee verstregelde, rood gekleurde lichamen, waarvan het ene moeite deed weer op adem te komen en het andere bewegingsloos en bleek bleef liggen. Zonder verder na te denken sloeg Ben op de vlucht. Met de laboratoriumboeken als een voetbal onder zijn linkerarm geklemd rende hij halsoverkop terug via dezelfde route die Kaniji en hij hadden genomen op weg naar Satoshi's oude kamer.

Toen hij door de hoofduitgang op de begane grond van het gebouw naar buiten stormde aarzelde Ben even, en wist niet zeker wat hij moest doen. Zonder de sleutels van Kaniji's oude Datsun had het geen zin terug te lopen naar de plek waar de auto stond geparkeerd tussen een groepje bomen. Terwijl er verschillende, tamelijk onuitvoerbare mogelijkheden door zijn hoofd schoten werd hij tot actie gedwongen door het geluid van naderende sirenes in de verte. Hoewel hij de weg in de stad niet kende wist hij wel dat de Kamo, de rivier die van het noorden naar het zuiden door Kyoto liep, richting het westen was, vlak bij de ryokan in de oude stad waar hij logeerde.

Ben begon te hollen. Hij maakte gebruik van de sterren om de weg naar de rivier te vinden. Omdat hij meedeed aan triatlons was hij in een uitstekende conditie. Hij rende snel en soepel en probeerde zo min mogelijk geluid te maken. Na drie blokken werd het geluid van de politieszirenes al minder, wat vermoedelijk betekende dat ze het lab hadden bereikt. Met stevig op elkaar geklemde kaken begon Ben nog har-

der te rennen. Hij was doodsbang dat hij tegengehouden zou worden, want hij zou zelfs de eenvoudigste vragen niet kunnen beantwoorden, laat staan dat hij kon uitleggen waarom hij op dat tijdstip met boeken uit het laboratorium van de universiteit van Kyoto rondrende. Toen hij bij de rivier was, liep hij in een snel maar regelmatig tempo naar het noorden, alsof hij meedeed aan een wedstrijd.

DRIE WEKEN LATER
MAANDAG 22 MAART 2010
9.37 UUR, TOKYO, JAPAN

Naoki Tajiri zat al langer in de *mizu shôbai*, of ‘waterhandel’, dan hem lief was. Hij was vlak na de middelbare school helemaal onderaan begonnen als afwasser van sakekommen, bierpullen en *shôchû*-glazen en daarna langzaam opgeklommen naar meer verantwoordelijk werk. Om zijn cv uit te breiden had hij ervoor gezorgd in allerlei tenten te werken, van de traditionele *nomiya*, of drankenhandel, tot luxueuze prostitutieclubs die eigendom waren van de yakuza, de Japanse versie van de maffia. Naoki was zelf geen lid van een bepaalde bende, maar hij werd getolereerd en zelfs gewaardeerd door de yakuza vanwege zijn ervaring, en om die reden was hij algemeen manager van The Paradise, een van de populairste nachtclubs in het Akasaka-district in Tokyo.

Hoewel Naoki zijn carrière was begonnen in zijn kleine geboortestad, was hij in de loop der jaren naar steeds grotere steden verhuisd, tot hij uiteindelijk de top in Kyoto en daarna in Tokyo had bereikt. Naoki had gedacht dat hij in de loop van die jaren wel alles gezien had wat er te zien was in de waterhandel, inclusief geld, alcohol, gokken, seks en moord. Tot die ochtend.

Het was begonnen met een telefoontje vlak voor zes uur. Pissig op degene die hem belde toen hij net in slaap was gevallen nam hij grommend op, maar dat veranderde snel. De beller was Mitsuhiro Narumi, de *saiko-komon*, of belangrijkste adviseur van de *oyabun*, het hoofd van de Inagawa-kai, de yakuza-organisatie die eigenaar was van The Paradise. Er liep een rilling van angst over Naoki’s rug, omdat zo’n belangrijk iemand hem, de eenvoudige manager van een nachtclub, belde.

Naoki vreesde dat er die nacht iets afgrijselijks was gebeurd in The Paradise en als algemeen manager was het zijn verantwoordelijkheid

om van alles op de hoogte te zijn. Maar het ging om heel iets anders: iets heel ongewoons. Narumi-san belde om hem te laten weten dat Hisayuki Ishii, de oyabun, of het hoofd van een andere yakuza-organisatie, naar The Paradise zou komen voor een belangrijke ontmoeting met Kenichi Fujiwara, senior onderminister van Economie, Handel en Industrie: een zeer hoge bureaucraat met politieke connecties. Narumi-san had eraan toegevoegd dat Naoki er persoonlijk verantwoordelijk voor was dat de bijeenkomst goed zou verlopen. 'Geef ze alles wat ze nodig hebben of wensen,' was zijn laatste bevel.

Opgelucht dat het telefoontje geen serieus probleem betrof, vroeg Naoki zich nieuwsgierig af waarom een oyabun van een andere yakuza-organisatie naar een locatie van de Inagawa-kai zou komen, om daar te praten met een minister van de regering! Maar hij was niet in een positie om vragen te stellen en Narumi-san gaf geen uitleg voor hij het gesprek abrupt afbrak.

Tegen tien uur voelde Naoki zich weer wat rustiger. Alles was geregeld. Het normale meubilair van de grote cocktaillounge op de eerste verdieping was opzij geschoven en in het midden was een speciale tafel geplaatst. Naoki's beste barman was uit zijn bed gesleurd om zo nodig exotische drankjes te maken. Vier gastvrouwen waren opgetrommeld voor het geval zijn bezoekers hun diensten verlangden. De finishing touch was een asbak en verschillende pakjes sigaretten, zowel buitenlandse als Japanse, bij elk van de twee stoelen.

De oyabun arriveerde als eerste, samen met een gevolg van sterk op elkaar lijkende ondergeschikten, allemaal uitgedost in zwarte, polyester kostuums, donkere zonnebrillen en stekelhaar met veel gel. De oyabun was wat conservatiever gekleed, in een prachtig Italiaans maatkostuum van donkere wol en glimmend gepoetste, Engelse schoenen met een puntige neus. Zijn haar was kort en zorgvuldig gekapt, en zijn manicure was perfect. Hij was het toonbeeld van de zeer succesvolle zakenman die een aantal legale bedrijven leidde, naast zijn verantwoordelijkheden als hoofd van de Aizukotetsu-kai-misdaadorganisatie die opereerde in Kyoto. Hij liep de buigende Naoki voorbij alsof de manager slechts een meubelstuk was. Nadat hij had plaatsgenomen aan het hoofd van de tafel, accepteerde hij nors een glas whisky terwijl hij gedachteloos met de pakjes sigaretten speelde. Naoki gebaarde naar zijn dienstdoende manager om de vrouwen op te laten draven als extra afleiding.

Naoki ging weer naar beneden naar de ingang aan de straat om de komst van zijn tweede belangrijke gast af te wachten. Omdat The Paradise vierentwintig uur per dag, driehonderdvijfenzestig en een kwart dag per jaar open was, was er geen echte deur. In plaats daarvan was er een onzichtbaar gordijn van bewegende lucht dat in de winter de kou en in de zomer de hitte en het vocht buiten hield. Het idee was om zo veel mogelijk munt te slaan uit plotselinge opwellingen van passanten door de entree zo makkelijk mogelijk te maken. Het kwam niet zelden voor dat een passerende Japanse man binnenkwam met de bedoeling maar even te blijven, om uiteindelijk pas na een paar uur te vertrekken.

De begane grond van The Paradise was één grote *pachinko*-zaal. Zelfs op dat tijdstip in de ochtend zaten er al meer dan honderd, schijnbaar comateuze spelers voor de lawaaiige flipperkasten. Met een hand lieten ze balletjes verticaal omhoogschieten, voor ze achter de glazen voorkant van de kast weer naar beneden duikelden. Tijdens het neerkomen stuitten de roestvrijstalen ballen op verschillende obstakels en omleidingen. Veel spelers leken wel verslaafd aan pachinko, en hoewel Naoki het niet begreep, kon het hem niet schelen. Het spel leverde bijna vijfenveertig procent van de winst van The Paradise op.

Verderop in de straat zag hij de zwarte auto's die de oyabun en zijn gevolg hadden gebracht. Tussen de Toyota Crowns stond de privéauto van de oyabun, een indrukwekkende zwarte Lexus LS 600h L, het nieuwe paradepaardje van Lexus en de Japanse auto-industrie. De auto's stonden allemaal op een plek waar parkeren overduidelijk verboden was, maar daar maakte Naoki zich geen zorgen om. De plaatselijke politie zou de auto's herkennen en er geen punt van maken. Naoki was zich heel goed bewust van de onorthodoxe en soepele relatie tussen overheidsinstanties, waaronder de politie, en de yakuza, wat duidelijk bleek uit de op handen zijnde ontmoeting die ochtend waarbij hij gastheer was.

Toen Naoki op zijn horloge keek begonnen zijn zenuwen weer op te spelen. Ondanks de lichte, tevreden glimlach die Naoki had gezien op het gezicht van de oyabun toen de gastvrouwen verschenen, wist Naoki dat de oyabun het feit dat hij moest wachten als een gebrek aan respect van de kant van de onderminister zou kunnen opvatten. Maar op dat moment zag Naoki tot zijn opluchting van rechts de stoet van de onderminister aankomen.

De drie zwarte Toyota's reden zo dicht bij elkaar dat ze bijna met el-

kaar verbonden leken. De middelste bleef pal voor Naoki staan. Hoewel Naoki een hand uitstak om het achterportier van de auto te openen sprong een stel in het zwart geklede mannen met oortjes uit de twee andere auto's en gebaarden Naoki opzij te gaan. Hij gehoorzaamde snel.

Naoki boog diep toen Kenichi Fujiwara op het trottoir stapte. De man, die bijna net zo elegant gekleed was als de oyabun, aarzelde even terwijl hij omhoogkeek om zijn blik over de tien verdiepingen hoge gevel van The Paradise te laten glijden. De vijf bovenste verdiepingen van het gebouw vormden samen een liefdeshotel, waarvan de thematische kamers per uur of per dag gehuurd konden worden. Kenichi keek lichtelijk afkeurend, waarmee hij aangaf dat de locatie niet zijn idee was geweest. Maar desondanks ging hij The Paradise binnen via het luchtgordijn, waarbij hij de buigende Naoki met dezelfde onverschilligheid passeerde als de oyabun bij zijn aankomst vijftien minuten eerder.

Terwijl Naoki zich weer oprichtte en zich naar voren haastte om de nieuwe gasten voor te gaan, riep hij luid, om boven de herrie van de pachinko-ballen uit te komen: 'De bijeenkomst is op de eerste verdieping. Volgt u mij alstublieft!'

Boven stonden de gastvrouwen te giechelen terwijl ze verlegen hun mond bedekten. Een ogenblik later werden ze opzij geschoven toen de oyabun op het moment dat hij de onderminister zag abrupt opstond. Zonder morren trokken de meisjes zich snel terug in de bar.

Hoewel de twee groepen elkaar met een combinatie van minachting en een tikje onderdrukte vijandigheid opnamen, was de begroeting tussen de twee hoofdrolspelers hoffelijk en zorgvuldig gelijkwaardig, alsof het een ontmoeting tussen twee bevriende zakenmensen betrof.

'Kenichi Fujiwara Daijin!' zei de oyabun op afgemeten, krachtige toon, waarbij hij elke lettergreep evenveel nadruk gaf.

'Hisayuki Ishii Kunicho!' zei de onderminister op dezelfde manier.

Tegelijkertijd bogen ze precies even diep naar elkaar, terwijl ze respectvol hun ogen neersloegen. Toen wisselden ze visitekaartjes uit, de onderminister eerst. Hij stak zijn kaartje tussen beide duimen en beide wijsvingers naar voren terwijl hij een iets minder diepe buiging maakte. De oyabun deed daarop hetzelfde, terwijl hij de minister exact na-deed.

Nadat het visitekaartjesritueel was afgerond, keerden de beide man-

nen zich kort naar hun respectievelijke bodyguards en dirigeerden ze met een simpele blik en een licht knikje naar de tegenovergestelde kanten van de ruimte. Daarna gingen de oyabun en de onderminister tegenover elkaar aan de mahoniehouten bibliotheektafel zitten die voor de gelegenheid was opgeduikeld. Ze legden allebei het visitekaartje van de ander recht voor zich, exact parallel aan de rand van de tafel.

Zonder specifieke instructies bleef Naoki, die kennelijk niet zou worden begroet, binnen gehoorsafstand staan voor het geval een van zijn belangrijke gasten een wens had, terwijl hij vergeefs probeerde niet te horen wat er werd gezegd. In zijn functie kon kennis dodelijk zijn.

Na een reeks beleefdheden, waarmee hun wederzijdse respect werd bevestigd, kwam Kenichi ter zake. ‘We hebben niet veel tijd voor mijn aanwezigheid zal worden gemist op het ministerie. Laat me als eerste mijn oprechte dank uitspreken dat u bereid bent geweest de moeizame rit van Kyoto naar Tokyo te maken.’

‘Het was geen moeite,’ zei Hisayuki met een nonchalante zwaai van zijn hand. ‘Ik moest toch naar Tokyo voor een van mijn zakelijke ondernemingen.’

‘Ten tweede, de minister laat u groeten en hoopt dat u zult begrijpen dat hij er verreweg de voorkeur aan had gegeven zelf met u te kunnen spreken in plaats van via mij. Helaas werd hij weggeroepen voor een onverwachte ontmoeting met de premier.’

Hisayuki antwoordde niet met woorden. In plaats daarvan knikte hij slechts om aan te geven dat hij het had gehoord. Eigenlijk had de plotselinge verandering die ochtend vroeg hem geërgerd, maar uit angst dat hij zichzelf anders in de vingers zou snijden had hij de wijziging geaccepteerd. Een ontmoeting met de regering op hoog niveau, of het nu met de minister was of met de onderminister, was te uniek om te laten lopen. Daarbij was de onderminister op veel fronten machtiger dan de minister. Hij was niet benoemd door de premier maar was meer een vaste, hoge ambtenaar. En Hisayuki was nieuwsgierig naar wat de regering wilde, en nog nieuwsgieriger naar wat ze te bieden hadden. Alles tussen de yakuza en de regering was onderwerp van onderhandeling.

‘Ik wil u ook laten weten dat we graag naar Kyoto zouden zijn gekomen, maar vanwege de huidige wereldeconomie en de nationale economie worden we voortdurend achtervolgd door de media waardoor we het gevoel hadden dat we het risico niet konden nemen. Het is be-

langrijk dat deze ontmoeting tussen ons absoluut buiten de media wordt gehouden. De regering heeft uw hulp nodig. U weet net zo goed als ik dat Japan niet zoiets heeft als de CIA of de FBI.'

Met enige moeite wist Hisayuki een tevreden glimlach te onderdrukken. Als geboren onderhandelaar vond hij het heerlijk om benaderd te worden voor een gunst door iemand die op zijn beurt hem kon helpen. Nu zijn belangstelling was gewekt leunde Hisayuki over de tafel om zijn gezicht dichterbij dat van Kenichi te brengen. 'Mag ik aannemen dat het in deze bijzondere omstandigheid mijn gerespecteerde positie als de oyabun van een yakuza-familie is die me de gelegenheid biedt de regering van dienst te kunnen zijn?'

Kenichi leunde ook naar voren. 'Dat is exact de reden.'

Ondanks Hisayuki's pogingen dat te voorkomen, verscheen er toch een lichte glimlach op zijn gezicht, waarmee hij zijn eigen regel om nooit emoties te tonen tijdens onderhandelingen, overtrad. 'Neem me niet kwalijk dat ik dit ironisch vind,' zei hij terwijl hij zijn gezicht weer in de plooi trok. 'Is dit niet dezelfde regering die in 1992 de anti-bendewetten aannam, die me nu om hulp vraagt? Hoe is dat mogelijk?'

'Zoals u weet is de regering altijd ambivalent geweest over de yakuza. Die wetten zijn om politieke redenen aangenomen, en niet om ze uit te voeren. Er wordt nauwelijks gelet op de handhaving. Belangrijker nog, een equivalent van de Amerikaanse RICO Act is niet aangenomen, en zonder een dergelijke wet konden onze anti-bendewetten nooit daadwerkelijk worden uitgevoerd.'

Hisayuki legde zijn vingertoppen tegen elkaar. Hij was blij met de wending die het gesprek nam. 'Het ironische is dat de anti-bendewetten minder invloed hebben gehad op onze illegale ondernemingen dan op onze legale zaken. Zou u er iets op tegen hebben om naar een paar van deze specifieke omstandigheden te kijken als ik u en de regering zou helpen?'

'Dat is precies wat we van plan waren u aan te bieden. Hoe legaler de operatie of organisatie, en hoe kleiner de invloed van de yakuza lijkt te zijn, hoe meer we kunnen doen. Het zal ons een genoegen zijn.'

'Eén andere vraag voor u me vertelt wat u verlangt. Waarom ik? Waarom de Aizukotetsu-kai? Vergeleken met de Yamaguchi-gumi of zelfs de Inagawa-kai, zijn we heel klein.'

'We zijn naar u gekomen omdat u en de Aizukotetsu-kai, als de rijzende yakuza van Kyoto, er al bij betrokken zijn.'

De wenkbrauwen van de oyabun gingen licht omhoog, en drukten zowel verrassing als verwarring uit. ‘Hoe weet u dat we betrokken zijn, en waar gaat het precies om?’

‘We weten dat u erbij betrokken bent vanwege de sterke positie die u hebt ingenomen in het relatief nieuwe bedrijf iPS Patent Japan via uw investeringsbedrijf, RRTW Ventures. Omdat het om zo veel aandelen gaat nemen we aan dat u, net als de regering, denkt dat de geïnduceerde pluripotente stamceltechnologie de biotech industrie de komende honderd jaar zal domineren. Wij geloven dat deze iPS-cellen binnen tien jaar niet slechts behandeling, maar ook genezing kunnen bieden voor een groot aantal degeneratieve ziekten. En het zal dus een zeer winstgevende industrie worden. Bent u het met me eens?’

Hisayuki bewoog niet.

‘Ik neem aan dat uw zwijgen een ja betekent. En gezien de omvang van uw investering neem ik ook aan dat u van mening bent dat de universiteit van Kyoto niet in staat is de patenten binnen te halen die uit de doorbraak in hun stamcellaboratoria voortvloeien, want dat is met name wat iPS Japan moest rectificeren en beheren.’

Kenichi zweeg weer, maar Hisayuki bleef onbeweeglijk als een standbeeld zitten, verbluft door de juistheid van wat hij hoorde. Hij had geen idee gehad dat de regering op de hoogte was van de positie die hij had ingenomen in iPS Japan, omdat het een privéonderneming betrof.

Nadat hij zijn keel had geschraapt en even had gewacht om te zien of de oyabun wilde reageren, ging de minister verder: ‘De uitspraak dat het ministerie van Economie, Handel en Industrie bang is dat ons land zijn leidende positie op dit uiterst belangrijke gebied betreffende het commercialiseren van iPS-technologie aan de Amerikanen zal verliezen, doet afbreuk aan onze ware gevoelens. We zijn wanhopig, vooral omdat de Japanse bevolking de leidende rol van Japan op dit gebied al ziet als een reden voor nationale trots. Erger nog, ons is onlangs het slechte bericht ter ore gekomen dat een onderzoeker van het stamcellaboratorium van de universiteit van Kyoto is overgelopen.’

Alsof hij wakker werd uit een trance ging Hisayuki rechtop zitten en liet zich ontvallen: ‘Een overloper, waar naartoe?’ De traditionele yakuzawa was, net als de Japanse extreemrechtse politieke vleugel, zeer patriottisch. Dergelijk gedrag van een Japanse onderzoeker was voor hem onaanvaardbaar en verwerpelijk.

‘Naar Amerika, natuurlijk, en daarom zijn we zo bezorgd: New York om precies te zijn. Het plan is beraamd door een pas opgericht bedrijf dat iPS USA heet en dat zijn voordeel wil doen met de chaos die er op dit moment heerst op het gebied van patenten met betrekking tot stamcellen en in het bijzonder iPS-technologie. Hoewel het bedrijf volgens onze informatie in het geheim opereert, lijkt het erop dat hun doel is al het relevante intellectueel eigendom op dit veelbelovende gebied te vergaren.’

‘Wat betekent dat ze uiteindelijk de controle hebben over wat een miljardenindustrie beloofd te worden, een industrie die Japan rechtens zou moeten beheersen.’

‘Dat hebt u goed gezegd.’

‘Hoe bedreigend is deze overloper?’

‘Heel erg. Via een New Yorkse maffiaconnectie is iPS USA in zee gegaan met een Yamaguchi-gumi-bende hier in Tokyo om industriële spionage te kunnen uitvoeren in Kyoto. Ze hebben een inbraak gepleegd bij de universiteit – een lid van de bewaking is daarbij gedood – en het is hen gelukt de enige kopieën van het werk van de overloper te pakken te krijgen. Deze uiterst waardevolle aantekenboeken werden zeer onverantwoordelijk bewaard in een niet-afgesloten dossierkast in een laboratorium van de universiteit van Kyoto. Het is een gecompliceerde en potentieel rampzalige puinhoop.’

Hisayuki had vage geruchten gehoord over de inbraak bij de universiteit, en zelfs over de dood van de bewaker, maar niets over de rol van de rivaliserende Yamaguchi-gumi. Hij wist dat de Yamaguchi-gumi al verschillende pogingen had gedaan om voet aan de grond te krijgen in zijn territorium. In tegenstelling tot de andere yakuza-families laptten de Yamaguchi, die hun thuisbasis in de stad Kobe hadden, tradities aan hun laars en breidden zich steeds meer door heel Japan uit. Maar het idee dat ze een Amerikaans concern hielpen met industriële spionage in Kyoto was een ongelooflijke schande. Als oyabun van de Aizukotetsu-kai moest hij de investering in iPS Patent Japan beschermen.

‘Waarom is het werk van deze onderzoeker zo belangrijk?’

‘Vanwege wat hij achter iedereen om heeft gedaan. Voor zover ik heb begrepen werkte hij met muizenstamcellen en muizen-iPS-cellen zoals hem was opgedragen door zijn meederen. Maar in zijn eigen tijd werkte hij met menselijke cellen. Met zijn eigen cellen zelfs, uit door hemzelf uitgevoerde biopten van zijn onderarmen. Uiteindelijk bleek

hij de eerste te zijn die menselijke iPS-cellen wist te produceren – en niet zijn meerderen, die met de eer zijn gaan strijken. Toen hij dit zijn superieuren aan de universiteit duidelijk probeerde te maken werd hij genegeerd en vervolgens ontslagen, waarna hem de toegang tot het lab werd ontzegd om zijn persoonlijke eigendommen op te mogen halen. Deze persoonlijke eigendommen bestonden onder meer uit aantekeningen van zijn werk die zijn claims ondersteunen en die opzettelijk waren gewist op de computer van de universiteit. De man werd abominabel behandeld, maar door op te komen voor zijn rechten heeft hij de Japanse gebruiken genegeerd. De concurrentie tussen de universiteiten, met hun nauwe banden met de industrie, kan heel hard zijn.’

‘Wat denkt u dat er gaat gebeuren?’

‘Wat er op dit moment al gebeurt!’ zei Kenichi verontwaardigd. ‘We zijn in eerste instantie intern, via het Japanse patentenbureau, op de hoogte gebracht van deze hele puinhoop. Met de hulp van iPS USA is onze overloper al bezig een rechtszaak aan te spannen tegen de universiteit van Kyoto en tegen de geldigheid van hun iPS-patenten waarvoor hij een van de meeste prestigieuze patentadvocaten in Tokyo in de arm heeft genomen. Hij had geen contract met de universiteit met betrekking tot het eigendom van zijn werk, wat betekent dat het van hem is en niet van de universiteit. Hij heeft nu een reeks Amerikaanse patenten aangevraagd, om daarmee uiteraard de patenten van Kyoto bij de WTO hier in Japan aan te vechten, net als die van een universiteit in Wisconsin, omdat de Verenigde Staten het tijdstip van de uitvinding in aanmerking nemen en niet het moment van de aanvraag. Ze zijn het enige land ter wereld dat het zo doet.’

‘Dit is duidelijk een noodgeval,’ snauwde Hisayuki, met rood aangelopen gezicht. Inwendig betreurde hij zijn beslissing om zo zwaar in iPS Patent Japan te investeren. Als het scenario dat de onderminister schetste werkelijkheid werd, zou de waarde van iPS Japan dalen tot vrijwel nul. Woedend vroeg hij: ‘Hoe heet deze verraderlijke overloper?’

‘Satoshi Machita.’

‘Komt hij uit Kyoto?’

‘Oorspronkelijk wel. Maar hij en zijn directe familie, inclusief de grootouders van beide kanten, zijn nu illegaal in de Verenigde Staten, waar een versnelde procedure op gang is gebracht om hun verblijf legaal te maken. Dit kon allemaal gebeuren dankzij de geheime contac-

ten tussen de Yamaguchi-gumi en ips USA, maar vooral dankzij de Yamaguchi-gumi, die er verantwoordelijk voor is dat ze uit Japan konden vertrekken en de VS binnen konden komen. We weten niet precies waarom de Yamaguchi zoiets zou doen, maar het kan te maken hebben met een financiële band met ips USA.’

‘Waar woont Satoshi in de Verenigde Staten?’

‘Daar hebben we geen duidelijke informatie over. We hebben geen adres. We nemen aan dat hij in New York verblijft, omdat ips USA daar is gevestigd en hij lid is van de wetenschappelijke adviesraad van het bedrijf.’

‘Heeft hij nog familie in Kyoto?’

‘Ik ben bang van niet. Geen directe familie in elk geval. De Yamaguchi heeft iedereen het land uit gebracht, inclusief zijn vrouw, een ongetrouwde zus en alle vier de grootouders.’

‘Ik heb de indruk dat u me pas tamelijk laat van dit alles op de hoogte stelt.’

‘Het meeste van wat ik u nu vertel is ons pas een paar dagen geleden ter ore gekomen, nadat het patentbureau opmerkzaam werd gemaakt op de aanzet tot de rechtszaak. En de universiteit van Kyoto heeft ook niet echt geholpen. Ze hebben ons pas verteld wat er werd vermist na de inbraak, toen we het hen rechtstreeks vroegen.’

‘Wat wilt u dat ik de Aizukotetsu-kai adviseer om te doen als ik de macht zou hebben een paar suggesties te kunnen doen, zonder daarmee te willen zeggen dat ik die macht heb?’

De onderminister schraapte zijn keel door te kuchen in zijn gesloten vuist. Hij was absoluut niet verrast door de overdreven behoedzaamheid van de oyabun, en hij antwoordde op een vergelijkbare manier. ‘Ik neem niet aan dat ik de Aizukotetsu-kai kan vertellen hoe ze hun zaken moeten regelen. Ik had het idee dat het belangrijk was dat ik iemand zou vertellen hoe de situatie op dit moment is en wat de directe gevaren zijn voor de Aizukotetsu-kai en hun portefeuille, maar niets meer dan dat.’

‘Maar er zal iets gedaan moeten worden, en snel!’

‘Dat ben ik helemaal met u eens, net als de minister en zelfs de premier, maar het moge duidelijk zijn dat onze handen zijn gebonden. Die van u echter niet. U hebt kantoren in New York, nietwaar?’

‘Over wat voor kantoren heeft u het, Fujiwara-san?’ vroeg de oyabun onschuldig, terwijl hij zijn borstelige wenkbrauwen verbaasd optrok.

Hij was absoluut niet van plan stilzwijgend in te stemmen met een dergelijke bewering, hoewel het vrij algemeen bekend was.

‘Met alle respect, Ishii-san,’ zei de onderminister met een lichte buiging, ‘er is geen tijd om verstoppertje te spelen. De regering is zich zeer goed bewust van yakuza-acties in Amerika, en hun banden met plaatselijke misdaadorganisaties. We weten dat het gebeurt en we zijn, eerlijk gezegd, blij dat u zoveel *crystal meth* naar Amerika stuurt, want dat betekent dat het hier een minder groot probleem is. We zijn niet zo dol op uw andere activiteiten, namelijk op het gebied van wapensmokkel, gokken en prostitutie, maar het wordt getolereerd voor het geval uw connecties profijtelijk zouden kunnen zijn voor omstandigheden in de toekomst, zoals de ramp die zich op dit moment ontwikkelt.’

‘Misschien ken ik wel een paar mensen aan wie ik deze informatie door kan spelen die u zo vriendelijk bent geweest te verschaffen,’ zei Hisayuki na een korte pauze. ‘Misschien kunnen zij iets bedenken wat in ons beider belang is.’

‘Dat is de manier waarop het gedaan moet worden, en wij op het ministerie – in feite, de hele regering – zouden dat zeer op prijs stellen.’

‘Ik kan niets beloven,’ voegde Hisayuki er snel aan toe terwijl hij een paar ideeën overwoog. Hij wist dat ze de overloper direct moesten vinden, maar hij dacht dat dat geen probleem zou zijn. Maar het verraad van een Yamaguchi-gumi-bende die de geldende regels aan zijn laars lapte en zonder zijn toestemming in zijn stad Kyoto opereerde, was heel iets anders. Dat kon niet worden getolereerd. Hij hoopte dat het een geïsoleerde, afvallige bende betrof, en dat de oyabun van de Yamaguchi-gumi er niet van op de hoogte was. Hij nam zich voor eerst dat cruciale stukje informatie te achterhalen voor hij actie zou ondernemen. Maar hij wist heel goed dat de Aizukotetsu-kai door de Yamaguchi-gumi werd overschaduwd als een ontwikkelingsland door een supermacht.

‘Er is nog één ding dat ik wil benadrukken,’ zei de onderminister. ‘Wat er gedaan moet worden, en vooral in Amerika, moet met uiterste discretie gepaard gaan. Alles wat de overloper overkomt moet er natuurlijk uitzien, en de Japanse regering kan er op geen enkele wijze bij betrokken worden.’

‘Dat spreekt vanzelf,’ zei de oyabun afwezig.